

"Mijn dierbare krantje"

's Morgens ontbijten zonder daarbij mijn krantje te lezen is bijna ondenkbaar. Ik moet de ochtendvitaminen en het nieuws gezamenlijk kunnen vreten. Nou vind ik vreten voor het ontbijt niet het juiste woord, hoewel: "'s Morgens vreten, 's middags eten en 's avonds vergeten!" is wel een gangbaar uitdrukking. Maar die staat wel voor een andere betekenis.

De combinatie krantje snuffelen en ontbijten is mijn ochtendritueel, waarmee de dag aangenaam begint.

Wij slapen aan de voorkant en rond zes uur hoor ik de bezorger al. Je zou kunnen zeggen dat met het geluid van zijn voetstappen en het klapperen van de brievenbus mijn ontbijt begint. Al kauwend koppen snellen, even blijven hangen bij in het oog springend nieuws, gevolgd door de puzzel en sudoku. Zo verloopt de warming up voor de nieuwe dag.

Voor het nieuws heb je tegenwoordig, met de moderne communicatiemiddelen, de krant niet meer nodig. Ook het lokale nieuws is met de regiozenders en internet zo binnen te halen. Het is daarom niet zo gek, dat ik mezelf afvroeg waarom ik nog zo hecht aan deze nieuwsbron. Afgezien van die relatie met het ontbijt moet er meer gehechtheid zijn.

Al snel kom ik dan terecht in de periode na de tweede wereldoorlog tot de zestig/zeventiger jaren vorige eeuw. Met de radio was de krant dé nieuwsbron en deze laatste, in het bijzonder voor de regio.

Voor werk en vertier waren de mensen toen hoofdzakelijk regiogebonden, ergo wilde men daarover informatie. De berichtgeving was doorgaans eenvoudiger en meer waarheidsgetrouw, althans zo werd het zeker door de lezer ervaren. Men zei: "Het is zo, want het staat in de krant!"

Voor mij (bouwjaar 1939) en mijn leeftijdsgenoten had het dagblad nog aardig wat praktische bijfuncties, die voor de jongeren misschien wat komisch overkomen. Zo werd het krantenpapier in velletjes kladblokachtig formaat geknipt en met een touwtje aan een spijker in plee gehangen als toiletpapier. (heel toepasselijk voor het drukwerk) Als de klompen door slijtage gaten gingen vertonen, werden er van kranten inlegzolen gemaakt. Tochtgaten in huis werden gedicht met het laatste nieuws. Renners van de Tour de France frommelden voor een Alpenafdaling een gazet onder hun tricot als windbreker. Zo waren er nog talloze nuttige nevengebruiken voor dit nieuwspapier.

Nu zou de indruk gewekt kunnen zijn dat de krant in aanzien gedevalueerd was door het gebruik in schijthuizen, klompen, tochtgaten en dergelijke. Maar het tegenovergestelde is waar. Het bracht het eenvoudige volk van toen meer dan alleen leesvoer.

Waarschijnlijk zijn deze nostalgische herinneringen voor mij een extra binding met de krant.